

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně **S. Š.**, zastoupené JUDr. Robertem Matasem, advokátem v Praze 1, Masarykovo nábřeží 14, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. srpna 2012, č.j. 4938/12-1100-602177, a ze dne 14. srpna 2012, č.j. 5039/12-1100-602177, takto:

- I. **Rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 8. srpna 2012, č.j. 4938/12-1100-602177, a ze dne 14. srpna 2012, č.j. 5039/12-1100-602177, se zrušují a věc se vrací Odvolacímu finančnímu ředitelství k dalšímu řízení.**
- II. **Odvolací finanční ředitelství je povinno zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 8.800 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jejího zástupce.**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v úvodu tohoto rozhodnutí připomíná, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1.1.2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastoupilo Odvolací finanční ředitelství (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Rozhodnutím ze dne 8. srpna 2012, č.j. 4938/12-1100-602177, Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo odvolání žalobkyně do dodatečného platebního výměru ze dne 9.3.2012, č.j. 8991/12/249970607236, kterým jí Finanční úřad v Holicích (dále jen „správce daně“) zvýšil základ daně o 695.000 Kč a doměřil daň ve výši 34.122 Kč.

V jeho odůvodnění žalovaný konstatoval, že žalobkyně na svůj účet č. 432470190207, vedený u Komerční banky, obdržela v době od 20.5.2010 do 6.8.2010 v osmi různě vysokých částkách finanční prostředky v celkové výši 695.000 Kč. Transakce byly uskutečněny z účtu č. 2102240207, vedeného u Komerční banky, náležejícího společnosti Stavební investice a rekonstrukce Klášterec nad Ohří, spol. s r.o. Žalobkyně v odpovědi na výzvu správce daně uvedla, že jde o půjčku a na podporu tohoto tvrzení předložila smlouvu o půjčce ze dne 22.4.2010 (dále smlouva) uzavřenou se Společností investičního rozvoje, a. s., jako věřitelem, na poskytnutí půjčky k financování vkladu společníka do společnosti na projekt výstavby BD OKO Chomutov v celkové výši 695.000 Kč.

Místně příslušným správcem, Finančním úřadem v Kadani, byl k žádosti správce daně podle § 17 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu v platném znění (dále jen „daňový řád“) vyslechnut jako svědek V. H., jednatel společnosti Stavební investice a rekonstrukce Klášterec nad Ohří, spol. s r. o., z jejíhož účtu finanční prostředky pocházely. Ten uvedl, že se s žalobkyní osobně nesetkal a jednal s panem J. H.. Ten, jako zástupce žalobkyně požadoval za účast na výstavbě bytového domu v Chomutově postavení společníka pro sebe nebo pro žalobkyni. Hodnota podílu na společnosti představovala částku 695.000 Kč, kterou žalobkyně podle svědka neměla. Proto bylo dohodnuto, že tuto částku půjčí Společnost investičního rozvoje, a.s., kde byl V. H. předsedou představenstva. Svědek potvrdil, že žalobkyně dosud půjčku nezačala splácet. Dále uvedl, že půjčka byla poskytnuta z účtu společnosti Stavební investice a rekonstrukce Klášterec nad Ohří, spol. s r.o., ale účetně je tento případ zaznamenán v účetnictví Společnosti investičního rozvoje, a.s.

Správce daně šetřil i okolnosti týkající se nabídky investiční příležitosti - Bytový dům, ulice Lipská, kino OKO umístěné na webových stránkách Statutárního města Chomutov (dále jen SMCH). K realizaci jeho výstavby uzavřelo SMCH nájemní smlouvu, kterou přenechalo pozemek p. č. 2092/2 společnosti PALTAMO, s.r.o., (kde byl jednatelem v době od 14.10.2008 do 1.12.2010 pan J. H.), za účelem

výstavby nového bytového domu a k němu vztažené infrastruktury, případně dalších staveb souvisejících s výstavbou podle architektonické studie bytového domu kino OKO, a to za sjednané nájemné na dobu neurčitou. Smlouva byla uzavřena dne 13.12.2007 a dne 1.2.2008 byla mezi stejnými účastníky sjednána smlouva o budoucí smlouvě kupní o převodu vlastnického práva k nemovitostem a projektové dokumentaci. Obě smlouvy SMCH vypovědělo s požadavkem předání vyklizeného pozemku a vrácení zapůjčené projektové dokumentace. Výpovědi byly doručeny dne 7.10.2010. Tím byl projekt výstavby Bytového domu OKO Chomutov ze strany SMCH ukončen.

Za předmět sporu označil žalovaný posouzení a určení, zda finanční prostředky poskytnuté žalobkyni společností Stavební investice a rekonstrukce Klášterec nad Ohří, spol. s r.o., jsou příjmem podléhajícím dani nebo jsou půjčkou ve smyslu smlouvy o půjčce uzavřené se Společností investičního rozvoje, a.s., a tedy jsou od daně z příjmů osvobozeny. Konstatoval, že zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění, (dále zákon o daních z příjmů) v ust. §§ 2 a 17, považuje každou fyzickou a právnickou osobu za samostatného poplatníka daně z příjmů. Ani obchodní zákoník neobsahuje ustanovení, podle něhož by statutární zástupce mohl jménem jednoho subjektu zavazovat jiný subjekt k tomu, aby namísto něho převedl finanční prostředky tomu, s nímž jednal o poskytnutí půjčky. Smlouva o půjčce je tradičně považována za smlouvu reálnou. To znamená, že ke smlouvě nedochází účinným přijetím návrhu na uzavření smlouvy, ale skutečným odevzdáním předmětu půjčky dlužníku.

Z vysvětlení poskytnutého žalobkyní správci daně, z předložené smlouvy o půjčce i z odpovědí svědka V. H., jednatele společnosti Stavební investice a rekonstrukce Klášterec nad Ohří, spol. s r. o., který byl zároveň i předsedou představenstva Společnosti investičního rozvoje, a.s., je dle žalovaného nepochybné, že Společnost investičního rozvoje, a.s., měla žalobkyni, po dohodě s jejím zástupcem, poskytnout půjčku ve výši 695.000 Kč. K půjčce dokládané předloženou smlouvou ale dle žalovaného nedošlo, protože finanční prostředky jí nebyly touto společností poskytnuty. Vzhledem k tomu, že ani v předložené smlouvě o půjčce není žádným způsobem upraveno postavení společnosti Stavební investice a rekonstrukce Klášterec nad Ohří, spol. s r. o., ani nebyla sepsána jiná písemná smlouva o půjčce, nelze dle žalovaného spornou částku označit za půjčku. Správce daně proto dle žalovaného postupoval správně, když přijaté finanční prostředky považoval za příjem podle § 10 zákona o daních z příjmů a zvýšil o ně základ daně.

Rozhodnutím ze dne 14.8.2012, č.j. 5039/12-1100-602177, žalovaný podle ust. § 104 odst. 1 daňového řádu upravil výrok svého rozhodnutí ze dne 9.3.2012, č.j. 8991/12/249970607236, tak, že v původním rozhodnutí použitý procesní předpis, zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nahradil zákonem č. 280/2009 Sb., daňovým řádem.

Ve včas podané žalobě žalobkyně tvrdila, že napadeným rozhodnutím a jemu předcházejícím platebním výměrem byla zkrácena na svých právech a právem chráněných zájmech. Domáhala se zrušení žalobou napadeného rozhodnutí

žalovaného i jemu předcházejícího rozhodnutí správce daně. V úvodu potvrdila, že se Společností investičního rozvoje, a.s., uzavřela smlouvu o půjčce na částku 695.000 Kč a tato ji byla v souladu s dohodou vyplacena na její účet v několika platbách. Ke zjištěným skutkovým okolnostem neměla žádné výhrady. Zaujala však názor, že z hlediska závazkového vztahu vzniklého na základě smlouvy o půjčce představovala Společnost investičního rozvoje, a.s., vůči žalobkyni dlužníka. Pokud se jako dlužník se společností Stavební investice a rekonstrukce Klášterec nad Ohří, spol. s r.o., dohodla, že splní vůči žalobkyni její závazek, došlo k převzetí plnění ve smyslu ust. § 534 zákona č. 40/1994 Sb., občanského zákoníku v platném znění (dále jen „občanský zákoník“). Nesouhlasila se závěry žalovaného ohledně plnění z uzavřené smlouvy a připomněla rozhodnutí Nejvyššího soudu 33 Cdo 4312/2008, podle něhož lze peníze dlužníku půjčit nejen v hotovosti, nýbrž i formou bezhotovostního platebního styku. Na tomto závěru dle žalobkyně nemění nic ani skutečnost, že Společnost investičního rozvoje, a.s., poskytla žalobkyni půjčku prostřednictvím společnosti Stavební investice a rekonstrukce Klášterec nad Ohří, spol. s r.o., a nemůže obstát argument žalovaného, že předmět půjčky nebyl žalobkyni odevzdán. Zároveň poukázala na ust. §§ 331 a 332 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku v platném znění (dále jen „obchodní zákoník“).

Žalobkyně si dále stěžovala na postup správce daně, který odmítl provést šetření v účetnictví Společnosti investičního rozvoje, a.s., aby bylo prokázáno zaúčtování půjčky poskytnuté žalobkyni a šetření v účetnictví společnosti Stavební investice a rekonstrukce Klášterec nad Ohří, spol. s r.o., které by prokázalo způsob zaúčtování částek převedených žalobkyni.

K opravnému rozhodnutí žalobkyně nevznesla žádné výhrady.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 12.11.2012 opět potvrdil, že předmětem sporu je určení, zda finanční prostředky převedené na účet žalobkyně z účtu společnosti Stavební investice a rekonstrukce Klášterec nad Ohří, spol. s r.o., jsou příjmem podléhajícím dani nebo jsou půjčkou ve smyslu smlouvy o půjčce uzavřené se Společností investičního rozvoje, a.s. Odvolal se v plném rozsahu na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a uvedl, že v předložené smlouvě o půjčce nebylo upraveno postavení společnosti Stavební investice a rekonstrukce Klášterec nad Ohří, spol. s r.o., ani nebyla sepsána jiná smlouva, která by její postavení upravovala. Z vyjádření zúčastněných osob nevyplynulo, že by tuto společnost považovaly za věřitele. Žalovaný vyslovil názor, že žalobkyni použitá argumentace (bod III.3 žaloby) odkazující na komentář k ASPI (k § 534 občanského zákoníku) se vztahuje nikoliv k poskytnutí půjčky, ale k převzetí závazku splácet půjčku třetí osobou za dlužníka, tedy ke vzniku závazkového vztahu mezi dlužníkem a touto třetí osobou. V závěru navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. Učinil tak bez nařízení

jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobkyně i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Jak vyplývá z obsahu správního spisu, napadeného rozhodnutí i žaloby žalobkyně uzavřela dne 22.4.2010 smlouvu o půjčce se Společností investičního rozvoje, a.s., která se zavázala poskytnout jí ve splátkách částku 695.000 Kč. Žalobkyně dohodnutou částku obdržela z účtu společnosti Stavební investice a rekonstrukce Klášterec nad Ohří, spol. s r.o. O poskytnutí půjčky jednal zástupce žalobkyně pan J. H. s předsedou představenstva Společností investičního rozvoje, a.s., panem V. H., který byl v době uzavření smlouvy i poukázání částky 695.000 Kč na účet žalobkyně zároveň i jednatelem společnosti Stavební investice a rekonstrukce Klášterec nad Ohří, spol. s r.o. Tyto skutkové okolnosti nejsou mezi účastníky sporné.

Z vyjádření, která v průběhu daňového řízení poskytla žalobkyně správci daně vyplývá, že přijala plnění od společnosti Stavební investice a rekonstrukce Klášterec nad Ohří, spol. s r.o., a neměla pochybnosti o tom, že se jedná o plnění ze smlouvy o půjčce, kterou uzavřela se Společností investičního rozvoje, a.s. Nepochybně věděla o postavení pana V. H. v obou společnostech (viz např. její podání ze dne 10.1.2012). O tom, proč plnila jiná společnost, než ta která s ní smlouvu o půjčce uzavřela, nevěděla nic konkrétního. Ve věci správce daně vyslechl právě pana V. H., který ozřejmil důvod pro zapůjčení peněz žalobkyni a potvrdil, že dne 22.4.2010 s ní uzavřel za Společnost investičního rozvoje, a.s., smlouvu o půjčce a tato společnost vede půjčku ve svém účetnictví. Potvrdil, že Společnost investičního rozvoje, a.s., poskytla žalobkyni dohodnutou půjčku z peněz třetí osoby, společnosti Stavební investice a rekonstrukce Klášterec nad Ohří, spol. s r.o.

Žalovaný postavil odůvodnění svého rozhodnutí jednak na ust. §§ 2 a 17, zákona o daních z příjmů, která považují každou fyzickou a právnickou osobu za samostatného poplatníka daně z příjmů a na tvrzení, že ani obchodní zákoník neobsahuje ustanovení, podle něhož by statutární zástupce mohl jménem jednoho subjektu zavazovat jiný subjekt k tomu, aby namísto něho převedl finanční prostředky tomu, s nímž jednal o poskytnutí půjčky. Dále uvedl, že smlouva o půjčce je tradičně považována za smlouvu reálnou, tedy že ke smlouvě nedochází účinným přijetím návrhu na uzavření smlouvy, ale skutečným odevzdáním předmětu půjčky dlužníku. Tvrdil, že nebyla sepsána jiná písemná smlouva o půjčce, proto nelze spornou částku označit za půjčku. Správce daně proto dle žalovaného postupoval správně, když přijaté finanční prostředky považoval za příjem podle § 10 zákona o daních z příjmů a zvýšil o ně základ daně.

S citovanými ustanoveními zákona o daních z příjmů krajský soud nemá v úmyslu polemizovat, z úvah žalovaného není ale zřejmé, jak skutečnost, že každá fyzická a právnická osoba je samostatným poplatníkem daně z příjmů dopadaná na

řešený problém, tedy jak odpovídá na otázku, zda částka 695.000 Kč, která byla žalobkyni poukázaná společností Stavební investice a rekonstrukce Klášterec nad Ohří spol. s r.o., je půjčkou poskytnutou žalobkyni Společností investičního rozvoje, a.s., a tudíž osvobozená od daně z příjmů, nebo zda je tato částka příjmem dle § 10 zákona o daních z příjmů.

Z vysvětlení poskytnutého žalobkyní správci daně, z předložené smlouvy o půjčce i z odpovědí svědka V. H., jednatele společnosti Stavební investice a rekonstrukce Klášterec nad Ohří, spol. s r.o., který byl zároveň i předsedou představenstva Společnosti investičního rozvoje a.s., je nepochybné, že Společnost investičního rozvoje, a.s., po dohodě se zástupcem žalobkyně panem J. H., měla žalobkyni poskytnout půjčku ve výši 695.000 Kč. Dle žalovaného k půjčce dokládané předloženou smlouvou nedošlo, protože finanční prostředky jí nebyly Společností investičního rozvoje, a.s., poskytnuty.

Krajský soud se se závěry žalovaného neztotožnil. Je naopak názoru, že skutkový stav zjištěný správcem daně jednoznačně potvrzuje, že mezi žalobkyní a Společností investičního rozvoje, a.s., byla uzavřena řádná smlouva o půjčce, což konečně smluvní strany ani žalovaný nezpochybňují. Žalobkyně obdržela částku, která byla ve smlouvě dohodnuta, od společnosti Stavební investice a rekonstrukce Klášterec nad Ohří, spol. s r.o., a zjevně a zcela oprávněně, s ohledem na postavení pana V. H. v obou společnostech, neměla nejmenší pochybnosti o tom, že peníze, které obdržela, jsou plněním z uzavřené smlouvy. To nakonec potvrdil i pan V. H., který podepisoval smlouvu za druhého účastníka smluvního vztahu. O tom, jaký právní vztah vznikl mezi oběma společnostmi a na jakém právním základu plnila společnost Stavební investice a rekonstrukce Klášterec nad Ohří, spol. s r.o., za Společností investičního rozvoje, a.s., to, co byla dle uzavřené smlouvy povinná, správce daně ani žalovaný nešetřili. Ve správním spise proto krajský soud neshledal dostatek podkladů k takovým závěrům. To však dle krajského soudu není pro posouzení věci rozhodné, neboť se dotýká výhradně vzájemného vztahu těchto dvou společností.

Z výše uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, včetně k němu se vztahujícího opravného rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a věc vrátil Odvolacímu finančnímu ředitelství k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplacených soudních poplatků ve výši 3.000 Kč a 1.000 Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem za 2 úkony po 2.100,- Kč (převzetí zastoupení, sepsání žaloby) včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst. 1 písm. a), d), a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 28. srpna 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu